

ὦ! δόστηνε μήτηρ! — σφαλὼν τὴν πορείαν
 Κἂν ἄγγελος ὦδε κατέλθῃ, πικρίαν
 Φρικτὴν θὰ γευθῆ, καταγίγῃ θὰ μαράνη
 Τὸ πλάσμα τ' ἀδρόν, καὶ αὐτὸ θ' ἀποθάνῃ!

Ἦ γῆ τόπος θρήνων, δεινῶν, ἐγκλημάτων...
 Ἐκ πείσματος ὦρα αὐτῶν διαπλάττων,
 Τὸ ἔργον τοῦ φεῦ! ὁ θεὸς κατηράσθη...
 Ἦ γῆ ἐξ ἀρχῆς δυσδαίμων ἐπλάσθη.

ὦ τάλαινα φίλη, ὦ γύναι δειλαία,
 Ὁ βίος σερὰ δδύων φρικαλέα,
 Ἦ γῆ δυστυχοῦντων θνητῶν κατοικία,
 Στιγμὴ ἢ χαρὰ μας, αἰῶν ἢ πικρία.

Στιγμὴν μίαν μόνον, στιγμὴν παραδείσου,
 Τὸ τέκνον σου, μήτηρ, ἐχάρ' ἢ ψυχὴ σου,
 Καὶ τώρα, παντλήμων, θὰ κλάσης αἰῶνα!
 Τὴν τύσην σου τίς θὰ εἶπῃ ἀλγηδόνα;

Καλλίμορφον ἄγγελον εἶχες ἐγγὺς σου·
 Δακρῶς ρύαξ, ἔλαγος, θὰ ρεῖσ' ἢ ζωὴ σου·
 Ὁ ἄγγελος ὅμως εἰς γῆν παρεδόθη
 Κι' ὁ νέος σου βίος καίριως ἐτρώθη...

ὦ! κλαῖε, θλίβε, καὶ πληττε τὰ στήθη·
 Καρὴν ἀμιγῆ ὁ θεὸς μᾶς ἔρνηθη·
 Φεῦ! μέχρι θανάτου τοῦ τέκνον ἂν κλάσης,
 Οὐδ' ἄπαξ αὐτὸ ἐρεῖξῃς θ' ἀπολάσης!

Σιδήρεον ὕπνον τὸ τάλαν κοιμάται,
 Ἐνθ' ὃ ὁ βαρρᾶς ἐπὶ τάφον μυκάται,
 Ἐντὸς μικρᾶ κακουργία τελεῖται...
 Μητέρες ἰγρήφῃ, πικρῶς νὰ θρηνηθῆ!

Νοέμβριος 1878

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΗΑΖΟΓΑΝΗΣ

ΔΣΜΑΤΙΟΝ

Ἐκν ἰγρήφῃ νὰ ζήσω εὐδαίμων,
 Ἄπο σὲ προσδοκῶ τὴν χαρὴν, —
 Σὺ θεὸς δι' ἐμὲ διανέμων,
 Ἦ τὸν ὄλθον ἢ τὴν συμφορὴν.

Ἄν προώρισε τὸ πεπρωμένον,
 Καὶ ἀγγέλιον στιγμᾶς νὰ ἰδοῦ,
 Σοῦ πλησίον ἀείποτε μένων,
 Οὐρανὸν παρὰ σοῦ θὰ ζητῶ.

Πλὴν ἂν θέλῃ ἀπάνθρωπος μοῖρα,
 Νὰ μὲ ρίψῃ σοῦ πάλιν μακρὰν,
 «Σ' ἀγαπῶ!» ἄφες ἄφες ἢ λύρα,
 Νὰ στενάζῃ κ' ὑστᾶτην φορὰν!

Ἄλλὰ τοῦτο, θεε, μὴ θελήσης,
 Σὺ προστάτης ἀγῶν καρδιῶν,
 Ἄδῃς εἶναι μακρὰν τῆς ἢ κτίσις,
 Μαῦρον βέραθρον μύρων σκιῶν!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΗΑΖΟΓΑΝΗΣ

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Εἰδύλλιον Περσικόν.

Ἦ καταγίγῃ παρῆλθεν, ὁ δὲ μη-
 κριθμὸς τῆς δὲν ἀκούεται πλέον ἐπὶ

τῶν ὀρέων τούτων τὰ διαλυθέντα
 κύματα τῶν νεφῶν ἐκλημύρησαν
 παρευθὺς τὸν χεῖμαρρον, ὅστις κα-
 τέργεται ταχὺς καὶ θολωμένος, ὁ
 δὲ πάταγος του συναντᾶται μετὰ τῆς
 ἠχοῦς τῶν μακρονῶν σπηλαίων. Ἐλ-
 θέ, Ζαφρέ! ὦραϊον εἶναι γὰ κάθηται
 τις μετὰ τὴν καταγίγδα ἐπὶ τῆς ὀ-
 χθῆς τοῦ χεῖμαρρου τοῦ κυλλίοντος
 μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
 του.

Ὁ μοιήρης οὗτος τόπος μοὶ ἀρέ-
 σκει· εἶμαι μόνος μετὰ σοῦ καὶ πλη-
 σίον σοῦ. Τὸ λεπτοφυὲς σῶμά σου
 στηρίζεται ἐπὶ τοῦ τεταμένου βρα-
 χιότος μου καὶ τὸ μέτωπόν σου κλί-
 νει ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Ὁραία Ζα-
 φρέ, ἐπαράλαβε τὴν ἐρωτικὴν ἐκεί-
 ρην ὠδὴν, ἣν τόσον θελκτικὰ ψάλ-
 λεις· ἡ φωνὴ σου εἶναι γλυκεῖα ὡς
 ἡ πρωτὴν αὔρα ἢ θωπεύουσα τὰ ἄνθη·
 θὰ ἀκούσω τὸ ἄσμα σου· γαί, θὰ τὸ ἀ-
 κούσω, ἂν καὶ ὁ χεῖμαρρος κυλίει
 μετὰ πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά
 του.

Ὁ τόπος τῆς φωνῆς σου εἰσδύει
 ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ τὸ μειδίημα ὀ-
 περ τὸν ἀντικαθιστᾶ εἶναι μαγευτι-
 κώτερον ἀκόμη· γαί, τὸ μειδίημα προ-
 καλεῖ καὶ ὑπόσχεται φίλημα...
 Ἄγγελε τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἠδοῆς
 τὸ ῥόδον καὶ τὸ μέλι ἐπικάθηται
 ἐπὶ τῶν χειλέων σου. Ἔσο διακρι-
 τικός, χεῖμαρρε, ὅστις κυλίεις μετὰ
 πατάγου τὰ ἀφρίζοντα κύματά σου.

Τὸ φίλημα τῆς ἐρωμένης διεγείρει
 ὄλας τὰς ἐπιθυμίας, Πῶς! Τὸ ἐρωτι-
 κόν σου αἶσθημα διστάζει; Θέλει γὰρ
 βραδύνη τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας;
 Πρόσεξον· ρίπτω ἐπὶ τῶν ταχέων
 τούτων ὑδάτων ἐν ῥόδον· ἔφυγεν, ἠ-
 φανίσθη, νεαρὰ μου φίλη, ὁμοιάσεις
 τὸ ἄνθος τοῦτο· ὁ δὲ καιρὸς εἶναι τα-
 χύτερος τοῦ χεῖμαρρου τούτου τοῦ
 κυλλίοντος μετὰ πατάγου τὰ ἀφρί-
 ζοντα κύματά του

Ὁραία Ζαφρέ, δεύτερον μειδίημα
 μὲ ἐνθαρρύνει, ἡ ἀρρησίς σου ἐκ-
 πνέει μὲ ἐν νέον φίλημα· ἀλλὰ τὰ
 βλέμματά σου μοὶ φαίνονται ἀρήσυχᾳ,
 τί φοβεῖσαι; ὁ μοιήρης οὗτος τόπος
 δὲν συγχράζεται εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὰς
 ἐρωτικὰς τρυφῶνας, οἱ συμπεπλεγμέ-
 νοι κλάδοι στεφανοῦσι τὰς κεφαλὰς
 μας, οἱ δὲ στεναγμοὶ τοῦ ἔρωτος χά-
 νονται εἰς τὸν κρότον τοῦ χεῖμαρρου
 τοῦ κυλλίοντος μετὰ πατάγου τὰ ἀ-
 φρίζοντα κύματά του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΨΗΦΟΦΟ-
 ΡΙΑΣ.—Ὁ περιφανὴς ἀμερικανὸς ἱστο-

ριογράφος Πάρκμαν ἐξέδωκεν ἐν Βερο-
 λίνῳ διδασκαλικωτάτην διατριβὴν, ἐν ἣ
 ὑπάρχουσιν ἀποτεταμιευμένα πολλὰ
 καὶ παντοῖα ἐπιχειρήματα πρὸς ἀπό-
 δεῖξιν ὅτι «ἡ γάγγραινα τῶν Ἠνωμέ-
 νων Πολιτειῶν εἶναι ἡ καθολικὴ ψηφο-
 φορία». Αἱ ἀρχαὶ αὐτοῦ, καὶ ὑπερβο-
 λικαὶ ἂν ὑποθεθῶσιν, εἶναι ἀξιαφῆγη-
 τοι, διότι ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τινὰ
 τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ἡ καθολικὴ
 ψηφοφορία τότε μόνον ἐπιτυγχάνει ἀ-
 ληθῶς καὶ εἶναι ἀσπαστή, ὅποταν ἡ
 βελτίων μερὶς τοῦ ἔθνους ὑπερισχύῃ
 τῆς φουλοτέρας. Ἐρ' ὅσον ὅμως πολ-
 λαπλασιασθῆται μὲν ἡ τῶν κατοίκων
 πληθὺς, συναυξάνεται δὲ ὁ πλοῦτος καὶ
 ἡ τρυφή, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλαττοῦται ἡ
 ἠθικὴ δύναμις, ἣν τέως οἱ ἀγαθοὶ ἐξή-
 σκουν ἐπὶ τοὺς ὑποδεεστέρους. Ἡ δια-
 νοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ὁ ὑψηλὸς πολι-
 τισμὸς δὲν προσιθάζουσι τὴν πολυτε-
 κνίαν· αἱ τάξεις τῶν ἀμαθῶν ἐπομένως
 αὐξάνονται καὶ πληθύνονται ταχύτε-
 ρον ἢ αἱ τῶν ἐπιτηδείων νὰ ἀρχώσι.
 Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν αἱ κῶμαι καὶ
 αἱ κωμοπόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἠδύναντο
 κάλλιστα καὶ τιμιώτατα νὰ διοικη-
 θῶσι διὰ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας·
 ἀφ' οὗτο ὅμως κατέστησαν πόλεις με-
 γάλαι καὶ πολυάνθρωποι μετὰ κολοσ-
 σιαίων ἐργουστασιῶν, ἀφ' οὗτο οἱ κά-
 τοικοὶ διασφαρέντες καλοῦσιν ἐλευθε-
 ρίαν τὴν ἀκολασίαν, πολιτικὴν δὲ ἐνέρ-
 γειαν τὴν ληστείαν, φέρονται δὲ καὶ
 ἀγονταὶ ὑπὸ ἀγυρτῶν καὶ δημοκόπων,
 ἡ καθολικὴ ψηφοφορία ἀπεδείχθη πά-
 σης κακίας μητρόπολις καὶ λύμη ἀλη-
 θῆς τοῦ πολιτικοῦ σώματος. Ὅταν ὁ
 πολίτης ἀδυνατῇ νὰ διακρίνῃ τὸν τί-
 μιον ὑποψήφιον ἀπὸ τοῦ ἀτίμου, ὅταν
 μὴ καταλαμβάνῃ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτοῦ
 συμφέρον συνδέεται ἀδιασπάστως τῷ
 κοινῷ συμφέροντι, ἦναι δὲ ἔτοιμος νὰ
 πωλήσῃ ἀντὶ 2 ἢ 3 ταλήρων τὴν ψή-
 φόν του εἰς εὐφραδῆ κακούργον· ὅπο-
 ταν χειροκροτῇ εἰς τὰς φλυαρίας νέων
 Κλεωνῶν, ἀποστρέφῃ δὲ τὸ πρόσωπον
 ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς τιμιότη-
 τος, ὁ ὄλεθρος τοῦ κράτους εἶναι ἐγγύς.
 Μωρὸς κατὰ τὸν Πάρκμαν, ὁ πιστεύων,
 ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ ψηφοφοροῦντες εἶναι
 ἄνθρωποι ἔχοντες λόγον καὶ θέλησιν ἐ-
 λευθέραν. Θεὸν ἕνα μόνον ἔχουσι, τὰ
 χρήματα, ἀνθ' ὧν πωλοῦσιν ἀσυνειδή-
 τως τὸ τιμαλφέστατον τῶν ἀνθρωπί-
 νων δικαιωμάτων. Ἡ καθολικὴ ψη-
 φοφορία ἀναγκάζει τανῦν τὸν ἀμβωνα,
 τὸ βῆμα, τὴν δημοσιογραφίαν νὰ κολα-
 κούωσι τὰς κακίας τοῦ συμφετοῦ, νὰ
 καταπατῶσι πᾶν αἶσθημα ἠθικόν, νὰ
 θωπεύωσι καὶ σαίνωσι τυχοδιώκτας,
 κλέπτας καὶ ληστὰς, τὸ δὲ χειρίστον
 ἐμποδίζει τὴν νομοθεσίαν νὰ τιμωρῇ
 τὰ ἀδικήματα. Δὲν ἀλθθεύει, ὅτι ἡ παι-
 δεῖα καὶ ὁ φωτισμὸς διορθοῦσι τὸν κα-